

ILIJA GROMOVNIK

FUDBAL

Ilija Petković

Posle vrlo uspešno odigranih kvalifikacionih utakmica, bez poraza, komotno se mogu prozvati nacionalnim herojima Ilija Petković i osamnaest veličanstvenih igrača plave fudbalske mašine. Oni su zajedno, nakon osam sušnih godina, vratili našem narodu nadu i radost. Zato je naš odlazak na Svetsko prvenstvo u fudbalu, iduće godine u Nemačkoj, toliko obradovao sve zaljubljenike fudbala u našoj zemlji, da se zbog te prevelike radosti može pomisliti da smo već postali prvaci planete u tom čarobnom loptanju. Toliku radost naš narod odavno nije osetio, pa je normalno što će svi, za jedno vreme, zaboraviti probleme koji ih već dugo muče. Dakle, hemija je proradila i u srcu i u duši svih naših zaljubljenika u ovaj divan sport. Rezultati na terenu, koje su naši igrači ostvarili ispratila je ljubav prema narodu, državi i zajedništvu tako dugo zaboravljenom. Sve je počelo

pre tri godine, kada je Ilija Petković, prozvan u štampi kao "Napoleon iz Knina", po drugi put sreo užarenu selektorsku stolicu. Onoga trenutka kada se to desilo, njegovi prijatelji, a pogotovu navijači u glas su govorili: "Sede Petko po drugi put na električnu stolicu, koliko će sada vremena izdržati?" Za to veoma užareno mesto konkurisali su mnogi stručnjaci. Ali kada su videli šta nacija očekuje od njih brzo su odustajali. On nije tako mislio, jer je verovao u sebe, znao je dobro sa kakvim igračkim potencijalom raspolaže. Poznavao je vrlo dobro ljudske i fudbalske kvalitete svakog pojedinca kog je pozvao pod zastavu svoje zemlje. Sem toga cilj mu je bio poznat. Ideja kako da uspe je postojala. Imao je u planu svoje buduće saradnike, i u njih neizmerno verovao. Igrači sa kojima je raspolagao bili su fizički i psihički spremni na uspeh. Ovo saznanje mu je u mnogome olakšavalo golgotu koja bi ga u slučaju neuspeha mogla snaći. Naoružan sopstvenim znanjem i igračkim potencijalom, krenuo je sa verom u Boga u juriš na mesto koje će plave odvesti na mundijal u fudbalu.

Teškoće koje su se javile na početku nisu ga uplašile, zato je sa plavom četom krenuo na ruši jednu po jednu prepreku, a bilo ih je deset i to veoma teških. Uspeo je Petko sa igračima da ostvari cilj. Bili su prvi u grupi bez izgubljene utakmice, dali 15, a primili samo 1 gol. Tako nešto se veoma teško i retko ostvaruje. Znači da je naš golman ispred sebe imao čelični

zid. Po sredini terena imali smo same majstore ove igre, i uz to velike radilice, u špicu izvanredne strelce. Zato smo uspeali, zato smo u grupi bili najbolji. No nije to jedino što nam je donelo uspeh, nije samo kvalitet presudio jer za uspeh treba više od toga. Veliki učinak su dali navijači. Imali smo na svakoj utakmici igrača više, jer su bili svim srcem uz svoje igrače. Zato Petković ne priča o sebi već o igračima i navijačima, on kaže:

- Ova generacija igrača, osim fudbalskog znanja ima i srce i dušu. Krasi ih patriotizam ali ne lažni. Zato mnogi mogu da pomisle danas da je patriotizam iznikao u fudbalskoj bašti. Stoga ovi momci zaslužuju da ih narod hvali i poštuje. Na najbolji mogući način ispravljao su krivu drinu. "Imali poseban odnos prema svojoj zemlji i svome narodu. Pomagali bolesnima i onima bez para. Učestvovali u izgradnji crkava i obnovi manastira, i u mnogim drugim humanitarnim akcijama, a da pritom sebe nisu hvalili niti se busali u grudi. Zbog toga je Bog bio na njihovoj strain, na strain naše ekipe".

Ko daje njemu Bog daje. A šta reći o navijačima. Oni su bili božanstveni. Na svih deset utakmica su i srcem i dušom bili uz svoju ekipu. Uz taktove Marša na Drini doticali su nebo. To su osećali svi u našoj zemlji, a najviše igrači dole na travi. To zajedništvo godinama zaboravljeno, ili bolje rečeno sakrivanom u našoj napaćenoj zemlji, donelo je vasijsku radost našim

ljudima. Druge nacije se nikada nisu libile da pevaju svoju himnu, a mi smo se dugo ustručavali – zašto? To je naša himna, to je naša pesma, to smo mi. Zašto smo mi do skora takvi bili?

Na svim utakmicama u ovim kvalifikacijama je bilo drugačije, zato su igrači pokazali svu svoju pravu vrednost, zato je svaka utakmica naše plave čete bila noć nezaborava. Na provokativno pitanje jednog novinara: "Dali ste vi i igrači održali lekciju političarima iz patriotizma, koji su radi stranačkih interesa zavađeni, a nacionalni interes bacili u drugi plan". Petko odgovara:

- "Nismo hteli nikome da delimo lekcije, tako je samo ispalo. Naša ekipa je želela taj uspeh i živela za njega, i zato ga je ostvarila."

Da bi ovaj komentar bio potpun mora se pomenuti i ime kapitena naše ekipe Save Miloševića, on nije bio u prvoj postavi, a kapiten je ekipe, a najbolji strelac koji ima najviše odigranih utakmica za nacionalni tim. Sa svojim ljudskim osobinama on je najviše doprineo tako dobroj atmosferi u timu. Nije mu smetalo, kao mnogima pre njega, što nije bio u prvoj postavi od početka, i što ga je selektor pred sam kraj utakmice poslao u igru, Sava je sve to podneo kao čovek i sportista.

Zato za kraj jedne poruka i Iliji Petkoviću i Savi Miloševiću: Ovakav igrač ka što je Sava potreban je našoj ekipi i na završnici Svetskog prvenstva.

Milutin Šoškić

Baš u periodu slavlja šezdesetog rođendana, FK Partizan je ušao u najveću krizu svoga postojanja. Mnogi se pitaju šta se to dešava u Partizanu i oko njega? Pošto nije srpski ćutati, pitamo Milutina šoškića, nekadašnjeg igrača i trenera Partizana, da nam odgovori na nekoliko pitanja vezana za ovu situaciju.

-Bolje da ste odgovor potražili od ljudi koji danas vode Partizan, i koji su ga doveli u ovu nezavidnu, ali po meni ipak rešivu situaciju.

Ali želeli smo da čujemo Vaše mišljenje?

-Moje mišljenje je da su krivi svi u Partizanu, a i mnogi oko njega. Krivicu moraju da snose i da je prihvate, prvo oni koji su na rukovodećim mestima, veliku odgovornost moraju da prihvate i igrači i profesionalno zapošljeni u klubu i na kraju navijači.

Po vama znači postoje tri zavađene strane, plus jedna oko kluba?

-Da. Čelnici kluba sa radošću slušaju pohvale za stvorene uslove, koji su neophodni za rad i stvaranje igrača. Potpuno su sredili stadion, izgradili jedan od najlepših sportskih centara u Evropi, Crnobelu zemunelu, koja je ponos ne samo Partizana, već cele Srbije. Pohvale su na mestu, jer su više nego vidljive.

A šta onda kod uprave ne

valja?

-Stvoreni uslovi bez dobrog tima ne vrede mnogo. Tim nije u stanju da se uspešno takmiči u Evropi, a samo to takmičenje donosi ugled i finansijska sredstva neophodna za rad kluba. Postati prvak "Tramvaj lige" naše države nije teško, jer se neprestalno smenjuju Partizan i Zvezda. A kad počnu da igraju sa najboljim evropskim klubovima onda se vidi koliko stvarno vrede. Dobre igrače uprava brzo proda, a Bjeković ne može stalno da izdvaja svoja lična sredstva za dovođenje novih kvalitetnih igrača. Sa druge strane, igrači koje je veoma stručno selektirao iz naše zemlje, nisu dovoljni za ono što je Partizanu potrebno. Ne mogu jedan Bata Mirković i Nađ da zapuše sve rupe kroz koje voda curi, a takvih rupa u timu ima dosta.

Pojedini igrači se na terenu ponašaju kao manekeni na pisti, a kada dođe prvi u mesecu oni su među prvima na blagajni. Zato se pitam: Zašto bi trener Partizana snosio svu odgovornost, kada bi tim morao pojedine utakmice da dobije i bez prisustva trenera.

A zašto onda okrivljujete navijače?

- Traže previše, pa čak i nemoguće. Znam da neizmerno vole Partiza, neizmerno se raduju uspehu tima, dok ih poraz ljubimaca mnogo ljuti. Ogorčeni su zbog nezalaganja igrača, i odmah traže ostavke čelnika kluba, a nemaju rešenja ko bi mogao da zameni ove sadašnje. Po njima bi trebalo svakih šest meseci menjati upravu, trenera i

igrače. Zbog ovih poslednjih neuspeha oni su više nego u pravu što se smene uprave tiče, ali me čudi zašto bojkotuju svoje ljubimce, umesto da dolaze da ih bodre i pomognu im da što brže izađu iz ove krize. Izgleda da su zaboravili onu čuvenu svoju izreku: "Za Partizan se ne navija- Partizan se voli." Siguran sam da neizmerno vole Partizan, ali mi se nameće jedno pitanje. Zar je njihova ljubav prema timu, bojkot i ostavljanje svojih ljubimaca bez podrške kada im je najteže. Ako je to ljubav, kakva je tek njihova mržnja.

Kada je po Vama kriza u klubu počela?

- Stvarno ne znam, ali znam da je uzela maha posle poraza Partizana od Slovačke Art medije, kada je klub iz Humske dotakao samo dno. Kada je nestao san o igranju u ligi Evropskih šampiona. Kada su izgubljena ogromna finansijska sredstva neophodna za rad kluba.

Ali naš narod kaže, nesreća ne dolazi sama, što se u slučaju Partizana i obistinilo. Doživljen je još jedan mnogo sramniji poraz od izraelskog Makabija, i to posle pobeđe od 2:0 u TelAvivu. Porazen je moj i vaš Partizan sa 5:2, na svom stadionu, pred svojim navijačima.

Zašto je taj poraz protiv Makabija toliko ražestio navijače, a vidim i vas?

Prvo što je više nego sraman, što niko ne može da ga objasni, što je neverovatan, i po sve, što je sumnjiv. Eto taj poraz je, po meni, doveo do ove jake krize.

Ali u svakom zlu postoji neko dobro?

- Vi ste u pravu, ali se ovde nameće pitanje, da li se to može desiti i u Partizanovoj agoniji? Zar porazi u prvenstvu od Voždovca i u kupu od Timoka ne potvrđuju koliko je opasna i duboka kriza u Partizanu.

Na početku našeg razgovora, pomenuli ste neke grupe oko kluba, koje po Vama rovaru u Partizanu?

Te grupe su neprestalno aktivne i pznate još iz ranijih perioda, kada su krize zahvatale Partizan. One su tada bile poznate svima ali ove današnje su nevidljive i zato su veoma opasne po klub. Izgleda da za svoje ciljeve koriste navijače, da bi za njih odradili te prljave poslove.

Kako to mogu navijači?

- Isto tako kako su 5. Oktobra ušli u Skupštinu i kada je bivša vlasrt pala.

Postoji li, po Vama izlaz Partizanu iz ove krize?

- Postoji, ako Nenad Bjeković, sve igrače, članove uprave i pojedine navijačke grupe odvede u crkvu, koja se nalazi na tridesetak metara od stadiona da se prekrste i od Boga oproštaj traže za sve ono loše što čine Partizanu.

Ipak sam mišljenja da je FK Partizan nesalomljiv i da će i oviu krizu prebroditi i iz nje izaći jači nego ikada - rekao je na kraju razgovora Milutin Šoškić - Šole.